

Sygn. akt V CO 187/20

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa J. L.

przeciwko A. L.

o rozwód,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 30 listopada 2020 r.,

wniosku Sądu Okręgowego w L. o oznaczenie sądu właściwego do rozpoznania sprawy o sygn. akt I RC (...),

odmawia oznaczenia sądu, przed który należy wytoczyć powództwo.

UZASADNIENIE

Pozwem z 15 maja 2020 r. (data wpływu 19 maja 2020 r.) Powódka J. L. wytoczyła powództwo przeciwko A. L. o rozwód. W treści pozwu Powódka wskazała, iż strony mieszkają ze sobą jako współlokatorzy. W odpowiedzi na zobowiązanie Sądu Powódka wskazała, iż aktualnie obie strony zamieszkują na terenie Niemiec, natomiast mają adresy zameldowania w Polsce i te adresy są adresami do korespondencji.

Postanowieniem z 7 sierpnia 2020 r. Sąd Okręgowy w L. zwrócił się do Sądu Najwyższego o wyznaczenie sądu właściwego miejscowo do rozpoznania sprawy, albowiem z treści pozwu oraz oświadczenia Powódki, strony w chwili wniesienia pozwu miały i nadal mają miejsce zwykłego pobytu na terenie Niemiec

i w związku z tym nie można ustalić na podstawie art. 41 k.p.c. właściwego miejscowo sądu do rozpoznania sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 45 k.p.c. Sąd Najwyższy oznacza sąd, przed który należy wytoczyć powództwo, jeżeli na podstawie okoliczności sprawy nie można ustalić właściwości miejscowej.

W sprawie głównej (o rozwód) właściwość miejscową (wyłącznie) należy ustalić zgodnie z art. 41 k.p.c. Stanowi on, iż powództwo ze stosunku małżeństwa wytacza się wyłącznie przed sądem, w którego okręgu małżonkowie mieli ostatnie wspólne miejsce zamieszkania, jeżeli choć jedno z nich w tym okręgu ma jeszcze miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu. Z braku takiej podstawy wyłącznie właściwy jest sąd miejsca zamieszkania strony pozwanej, a jeżeli i tej podstawy nie ma - sąd miejsca zamieszkania powoda.

Sąd Okręgowy w L. nie dokonał w niniejszej sprawie odpowiednich ustaleń co do miejsca zamieszkania lub zwykłego pobytu stron. Z akt sprawy nie wynika, że strony zamieszkują na stałe poza granicami Polski.

Oznaczenie przez Sąd Najwyższy, w trybie art. 45 k.p.c., sądu właściwego do rozpoznania powództwa, będzie uzasadnione dopiero w razie jednoznacznego stwierdzenia na podstawie zebranego materiału dowodowego, że żadna ze stron nie ma miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 25 k.c.) i nie jest możliwe ustalenie właściwości miejscowej sądu na podstawie art. 41 k.p.c. W konsekwencji Sąd Najwyższy stwierdza brak podstaw do oznaczenia na podstawie art. 45 k.p.c. sądu, przed który należy wytoczyć powództwo.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw